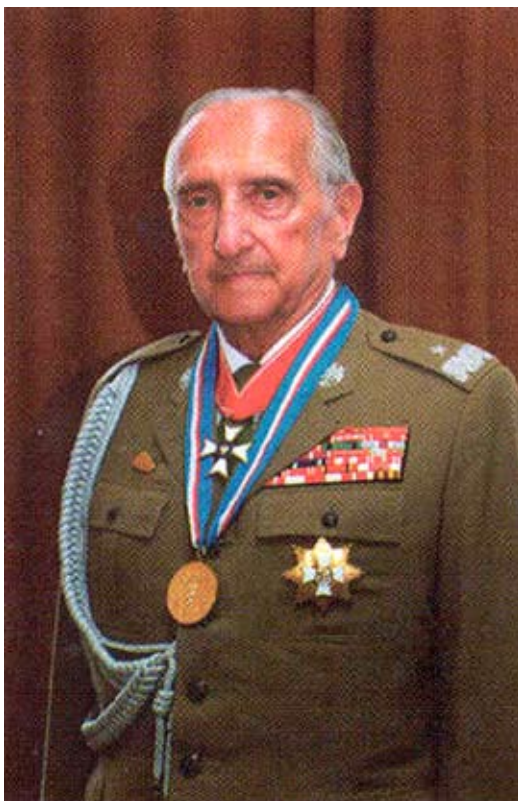




Dr Mariusz Dudkiewicz

**KALENDARIUM ŻYCIA I DZIAŁALNOŚCI
GEN. BRYG. PROF. ZW. DR HAB. MED.
MARIANA MIECZYŚŁAWA GARLICKI EGO
(1908-2002)**

Nazwisko:	Garlicki
Imiona	Marian, Mieczysław
Urodzony:	8 XII 1908 r. Drohobycz koło Lwowa
Rodzice:	Stanisław, Hieronim Garlicki i Zofia z Michnowiczów
IX 1918 – 1926	uczeń Gimnazjum oo. Jezuitów w Chyrowie koło Lwowa
IX 1927 – 1935	studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie
1934 – 1935	odbywa służbę i szkolenie w Szkole Podchorążych Sanitarnych w Warszawie, a następnie staż w 6 Pułku Lotniczym w Skniłowie koło Lwowa
10 VIII 1935	zawiera związek małżeński ze Stanisławą Goetz
15 X 1935	uzyskuje dyplom lekarza na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie
1 I 1936	po odbyciu przeszkolenia w Szkole Podchorążych Sanitarnych w Warszawie i stażu w 6 Pułku Lotniczym w Skniłowie k/Lwowa zostaje mianowany do stopnia podporucznika WP



1 XI 1935 – 31 I 1939	asystent w lwowskim Szpitalu Ubezpieczalni Społecznej
1 II 1939 – VIII 1939	asystent w Oddziale Chirurgii Dziecięcej w Państwowym Szpitalu Po-wszechnym Św. Zofii we Lwowie
1 IX 1939 – 23 IX 1939	asystent w stopniu podporucznika Oddziału Chirurgicznego 604 Polowe-go Szpitala Wojskowego we Lwowie zorganizowanego na bazie Szpitala Ubezpieczalni Społecznej
X 1939 – 1VII 1941	asystent (główny lekarz) Kliniki Chirurgii Ogólnej Instytutu Medyczne-go
3 VII 1941 – XI 1944	asystent/adiunkt Oddziału Chirurgii Dziecięcej w Szpitalu św. Zofii, a jed-nocześnie
1941 – VIII 1944	zastępca Szefa Służby Zdrowia Okręgu Lwowskiego Armii Krajowej
VII 1944	sprawuje opiekę nad rannymi żołnierzami Armii Krajowej w czasie walk o Lwów
16 XI 1944	powołany do czynnej służby wojskowej. Od 20 XI w 66 Szpitalu Ewaku-acyjnym w stopniu kapitana, z którym przeszedł szlak bojowy od Lublina do Poznania jako kierownik Oddziału Chirurgicznego i jego naczelny chirurg
19 IX 1945 – 2 II 1946	kierownik Oddziału Chirurgicznego Szpitala MON w Warszawie w stopniu majora
15 II 1947	uzyskał stopień doktora nauk medycznych na podstawie rozprawy pt.: „ <i>Krwawe leczenie wrodzonego zwichnięcia stawu biodrowego w wieku dziecięcym</i> ” na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Wrocławskiego. Pro-motorem pracy był prof. Wiktor Bross
III 1946 – 31 XII 1951	asystent/adiunkt w Centralnym Instytucie Chirurgii Urazowej w Szpitalu Dzieciątka Jezus przy ulicy Nowogrodzkiej w Warszawie (z chwilą włą-czenia Instytutu do Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Warszawskiego adiunkt III Kliniki Chirurgicznej WL UW)
30 XI 1951	obronił rozprawę habilitacyjną pt.: „ <i>Mechanika stawu biodrowego po osteotomii dynamicznej</i> ” na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Warszawie
1 II 1952 – 31 V 1958	specjalista wojewódzki w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu na terenie województwa katowickiego
26 III 1952	powołanie doc. dr Mariana Garlickiego na członka Komisji Urazowo-Or-topedycznej w Prezydium Rady Naukowej przy Ministrze Zdrowia
8 VIII 1952	powołany przez Ministra Zdrowia na stanowisko kontraktowego profesora nadzwyczajnego w Katedrze Chirurgii Ortopedii Śląskiej AM z jednocze-snym zadaniem organizacji Katedry i Kliniki Ortopedii Śląskiej AM
15 IX 1952 – 31 XII 1957	kierownik Katedry i Kliniki Ortopedycznej Śląskiej Akademii Medycz-nej
25 IX 1954	decyzją centralnej Komisji Kwalifikacyjnej dla Pracowników Nauki przyznano Profesorowi Garlickiemu tytuł naukowy profesora nadzwyc-zajnego
8 X 1954	decyzją Ministra Zdrowia Profesor Garlicki został powołany na stanowisko rektora Śląskiej Akademii Medycznej z dniem 1 XI 1954
17 X 1956	uchwałą Senatu Śl. AM w Zabrze-Rokitnicy Profesor Garlicki w tajnym głosowaniu został ponownie wybrany Rektorem tej Uczelni
20 I 1957	został wybrany posłem na Sejm z 90 Okręgu Wyborczego w Zabrzu. Obo-wiązki posła pełni przez całą kadencję do roku 1961.

- 1 VII 1957 powołany do zawodowej służby wojskowej w stopniu pułkownika. Obejmuje stanowiska: Naczelnego Chirurga WP oraz kierownika Oddziału Ortopedyczno-Urazowego Centralnego Szpitala MON w Warszawie
- 1 VIII 1957 przekazuje obowiązki rektora Śl. AM profesorowi Witoldowi Zachorskiemu
- 3 X 1958 – 9 II 1965 Rektor–Komendant Wojskowej Akademii Medycznej
- 7 X 1958 Uchwałą Rady Państwa nr 67/58 z dnia 7 X 1958r. awansowany do stopnia generała brygady
- 1961 – 1972 przez 4 kadencje pełni funkcję prezesa Polskiego Towarzystwa Ortopedycznego i Traumatologicznego
- 18 VII 1963 Uchwałą Rady Państwa nr 33/63 z dnia 18 VII 1963r. zostaje mianowany profesorem zwyczajnym w Wojskowej Akademii Medycznej
- 9 II 1965 przekazuje obowiązki rektora–komendanta WAM komandorowi profesorowi Wiesławowi Łasińskiemu
- 21 II 1965–25 III 1966 pełni obowiązki Naczelnego Chirurga WP i kierownika Kliniki Chirurgii Urazowej i Ortopedii 2CSK WAM przy ulicy Szaserów w Warszawie
- 25 III 1966 przeniesiony na własną prośbę do rezerwy
- 1 III 1966 Rada Wydziału Lekarskiego Warszawskiej Akademii Medycznej powołuje Profesora Mariana Garlickiego na stanowisko kierownika Katedry i Kliniki Ortopedycznej tejże Akademii
- 1 III 1966–30 IX 1979 kierownik Katedry i Kliniki Ortopedycznej Warszawskiej Akademii Medycznej
- 1966 – 1986 przewodniczący Krajowego Zespołu ds. Ortopedii i Traumatologii Narządu Ruchu
- 23 VI 1973 Senat i Rada Naukowa Wojskowej Akademii Medycznej nadaje gen. prof. Marianowi Garlickiemu pierwszy w historii tej Uczelni tytuł doktora *honoris causa*. Promotorem jest płk prof. dr n. med. Józef Barancewicz
- 1968 – 1979 przewodniczący Sekcji Polskiej SICOT
- 1970 – 1974 przewodniczący Zrzeszenia Polskich Towarzystw Lekarskich
- 8 XI 1975 uroczyste obchody 40. rocznicy pracy zawodowej. Profesor otrzymuje liczne gratulacje od władz państwowych i resortowych (cywilnych i wojskowych), uczniów i przyjaciół
- 26 III 1986 Rada Państwa nadaje Profesorowi tytuł honorowy „Zasłużony Lekarz PRL”
- 5 XII 1988 Rada Państwa nadaje Profesorowi tytuł honorowy „Zasłużony Nauczyciel PRL”
- 1993 Polska Akademia Medycyny przyznaje Profesorowi Złoty Medal „Medicus Magnus”
- 17 XII 1993 obchody 85. rocznicy urodzin i 50. rocznicy pracy zawodowej. Profesor otrzymuje liczne gratulacje i życzenia m.in. od Prezydenta RP Lecha Wałęsy i Marszałka Sejmu RP Józefa Oleksego
- II 1996 decyzją Walnego Zgromadzenia Stowarzyszenia Absolwentów Wojskowej Akademii Medycznej został Generalowi przyznany tytuł Honorowego Członka Stowarzyszenia Absolwentów WAM
- 21 III 1996 Rada Wydziału Lekarskiego i Senat 26 VI 1996 r. Śląskiej Akademii Medycznej podejmuje uchwałę o nadaniu prof. Marianowi Garlickiemu tytułu doktora *honoris causa* tej Uczelni. Oficjalne uroczystości mają miejsce w dniu 6 XI 1996 r. w Domu Lekarza w Katowicach. Promotorem jest prof. dr hab. n. med. Andrzej Tokarowski

24 III 1997	w sali Leopoldyńskiej Uniwersytetu Wrocławskiego ma miejsce uroczystość odnowienia dyplomu doktorskiego po 50. latach. Promotorem jest prof. dr hab. n. med. Andrzej Wall
24 IX 1998	Walne Zgromadzenie członków PTOiTr nadało gen. prof. dr hab. n. med. Marianowi Garlickiemu tytuł Honorowego Przewodniczącego
3 XII 1998	w uznaniu wybitnych zasług dla medycyny polskiej, za osiągnięcia w dłu- goletniej pracy naukowej i dydaktycznej oraz za działalność publiczną i społeczną Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniem z dnia 10 VII 1998r. odznaczył gen. prof. Mariana Garlickiego Krzyżem Wielkim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski w dniu Jego 90. urodzin
23 V 2002	Generał brygady prof. dr hab. n. med. Marian Garlicki umiera w Warszawie i zostaje pochowany w części wojskowej Cmentarza Powązkowskiego

Biografia

Generał brygady prof. dr hab. med. Marian Mieczysław Garlicki urodził się w Drohobyczu niedaleko Lwowa w dniu 8 grudnia 1908 r. Po ukończeniu w roku 1927 gimnazjum i uzyskaniu matury w Kolegium oo. Jezuitów w Chyrowie koło Lwowa rozpoczął studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu im. Jana Kazimierza, które zwieńczył w 1935 r. dyplomem lekarskim.

Po odbyciu szkolenia wojskowego w Szkole Podchorążych Sanitarnych w Warszawie został mianowany podporucznikiem Wojska Polskiego. W tym samym roku rozpoczął pracę najpierw jako asystent w lwowskim szpitalu Ubezpieczalni Społecznej, a następnie w Oddziale Chirurgii Dziecięcej w Państwowym Szpitalu Powszechnym św. Zofii również we Lwowie, gdzie pracował w zespole prof. Grucy.

W czasie kampanii wrześniowej 1939 roku, powołany do służby wojskowej, był ordynatorem 604 Polowego Szpitala Wojskowego. Lata okupacji spędza do roku 1944 we Lwowie pracując w szpitalu św. Zofii, a jednocześnie angażuje się w działalność konspiracyjną i pełni obowiązki zastępcy Szefa Służby Zdrowia Okręgu Lwowskiego Armii Krajowej. W dniu 16 grudnia 1944 r. powołany ponownie do czynnej służby wojskowej, tym razem w Ludowym Wojsku Polskim, obejmuje stanowisko naczelnego chirurga 66 Szpitala Ewakuacyjnego, w którym służy do zakończenia wojny. Następnie do 1946 r. jest kierownikiem Oddziału Chirurgicznego Szpitala Ministerstwa Obrony Narodowej w Warszawie.

Po zwolnieniu ze służby wojskowej podjął pracę w Centralnym Instytucie Chirurgii Urazowej w Szpitalu Dzieciątka Jezus w Warszawie, aby po włączeniu Instytutu do Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Warszawskiego objąć stanowisko adiunkta III Kliniki Chirurgicznej. W roku 1947 na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Wrocławskiego broni rozprawę doktorską pt.: „*Krwawe leczenie wrodzonego zwichnięcia stawu biodrowego w wieku dziecięcym*”, której promotorem był profesor Wiktor Bross, a w 1951 r. na podstawie pracy pt.: „*Mechanika stawu biodrowego po osteotomii dynamicznej*” obronionej na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Warszawie uzyskuje stopień doktora habilitowanego medycyny. W roku 1952 zostaje powołany przez Ministra Zdrowia na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Katedrze Ortopedii Śląskiej Akademii Medycznej w Zabrze, z zadaniem organizacji Katedry i Kliniki Ortopedycznej tej Uczelni.

Na Śląsku przebywa do roku 1957, pełniąc w tym czasie (w latach 1954-1957) także funkcję Rektora Śląskiej Akademii Medycznej. W dniu 1 lipca 1957 r. rozpoczyna po raz kolejny służbę wojskową. Obejmuje stanowisko Naczelnego Chirurga Wojska Polskiego, a od 3 października 1958 r., w stopniu generała brygady, także obowiązki pierwszego Komendanta-Rektora Wojskowej Akademii Medycznej w Łodzi, które pełni do 9 lutego 1965 r. W służbie wojskowej po-

zostaje jeszcze do 25 marca 1966 r. będąc kierownikiem Kliniki Chirurgii Urazowej i Ortopedii 2 Centralnego Szpitala Klinicznego Wojskowej Akademii Medycznej w Warszawie.

W dniu 18 lipca 1963 r. Uchwałą Rady Państwa zostaje mianowany profesorem zwyczajnym. Po przejściu na emeryturę profesora Adama Grucy, Rada Wydziału Lekarskiego Warszawskiej Akademii Medycznej powierza profesorowi Garlickiemu stanowisko kierownika Katedry i Kliniki Ortopedycznej tej Uczelni. Jednocześnie od tego samego roku (aż do roku 1986) jest przewodniczącym Krajowego Zespołu ds. Ortopedii i Traumatologii Narządu Ruchu.

W ciągu niemal 45 lat pracy zawodowej Profesor pełni wiele ważnych funkcji w życiu naukowym i społecznym naszego kraju. W roku 1957 zostaje wybrany posłem na Sejm pracując przez całą kadencję w Komisji Zdrowia i Opieki Społecznej. W latach 1961–1972, przez cztery kadencje, jest prezesem Polskiego Towarzystwa Ortopedycznego i Traumatologicznego, a od roku 1968 do roku 1979 przewodniczy Polskiej Sekcji SICOT. W latach 1970–1974 jest przewodniczącym Zrzeszenia Polskich Towarzystw Lekarskich i członkiem Rady Naukowej przy Ministrze Zdrowia i Opieki Społecznej.

Uczestniczył także aktywnie w działalności klinicznej i naukowej tworząc podstawy teoretyczne i praktyczne takich problemów jak:

- chirurgia urazowa i polowa,
- choroba zwyrodnieniowa stawu biodrowego,
- alloplastyka połowicza i totalna stawu biodrowego (w tej dziedzinie wraz z prof. Adamem Grucą był pionierem w Polsce),
- leczenia operacyjnego pierwotnie złośliwych nowotworów kości,
- leczenia nawykowego zwichnięcia rzepki (metoda operacyjna opracowana przez prof. Garlickiego jest stosowana w praktyce klinicznej do dnia dzisiejszego),
- leczenia operacyjnego wrodzonego zwichnięcia stawu biodrowego w wieku dziecięcym i późniejszym,
- leczenia zachowawczego i operacyjnego idiopatycznych skrzywień kręgosłupa.

Swoje obserwacje i doświadczenia zawarł w dwóch znakomitych monografiach: „Chirurgia Urazowa” (dwa wydania polskie – 1968 r. i 1971 r., przetłumaczona także na język rosyjski) oraz „Arthrosis deformans coxae” (wydanie polskie – 1974 r. wspólnie z profesorem Romualdem Kreczką). Wykształcił wiele pokoleń polskich ortopedów będąc promotorem 33 doktoratów, opiekunem 12 rozpraw habilitacyjnych i 12 przewodów profesorskich. Był organizatorem i czynnym uczestnikiem czterech Zjazdów Polskiego Towarzystwa Ortopedycznego i Traumatologicznego, dwukrotnie Dni Ortopedycznych i wielu sympozjów. Profesor Garlicki był również cenionym ortopedą poza granicami naszego kraju uzyskując Honorowe Członkostwo Towarzystw Ortopedycznych Bułgarii, ZSRR i Czechosłowacji. W dowód uznania dla rozwoju ortopedii polskiej na Jubileuszowym Zjeździe z okazji 70-lecia PTOiTr w roku 1998 w Łodzi decyzją Zgromadzenia Walnego jego członków nadano Profesorowi tytuł Honorowego Prezesa PTOiTr. Ponadto na wybitne zasługi położone w organizację i pracę na rzecz Wojskowej i Śląskiej Akademii Medycznej uchwałą Senatów przyznano profesorowi Garlickiemu tytuł doktora *honoris causa* tych uczelni (1973 r. – WAM, 1996 r. – Śl. AM). Natomiast za zasługi dla polskiej ortopedii i medycyny został w roku 1986 odznaczony Medalem „Medicus Magnus” przez Polską Akademię Medycyny.

W „...uznaniu wybitnych zasług dla polskiej medycyny, za znakomite osiągnięcia w działalności naukowej, dydaktycznej i społecznej...” Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniem z dnia 10 VII 1998 r. odznaczył generała brygady profesora Mariana Garlickiego Krzyżem Wielkim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

Swoje pracowite i ciekawe życie zakończył w dniu 23 maja 2002 r., i z honorami wojskowymi został pochowany w kwaterze wojskowej Cmentarza Powązkowskiego.

Przeprowadzone badania upoważniają mnie do wyciągnięcia następujących wniosków:

1. Generał brygady profesor zwyczajny dr hab. med. Marian Garlicki należy do grupy wybitnych polskich chirurgów ortopedów o uznanym autorytecie w kraju i za granicą.
2. Profesor Garlicki ma znaczący udział w organizacji leczenia ortopedycznego w środowisku cywilnym w Polsce.
3. Generał Garlicki jest twórcą polskiej ortopedii wojskowej.
4. Profesor Marian Garlicki bardzo aktywnie uczestniczył w życiu naukowym oraz działalności organizacyjnej i dydaktycznej Polskiego Towarzystwa Ortopedycznego i Traumatologicznego.
5. Wykształcił wiele pokoleń polskich ortopedów; był promotorem 33 doktoratów nauk medycznych, opiekunem 12 rozpraw habilitacyjnych i 12 przewodów profesorskich.
6. Stworzył kliniczne podstawy teoretyczne i praktyczne w zakresie:
 - chirurgii urazowej i polowej,
 - zastosowania metaloplastyki w chorobach stawu biodrowego (1952),
 - leczenia operacyjnego wrodzonego zwicznienia stawu biodrowego w wieku dziecięcym i późniejszym (rozprawa doktorska i habilitacyjna),
 - zastosowania endoprotezy Austin Moore'a w świeżych i zastarzałych przypadkach złamań szyjki kości udowej,
 - diagnostyki, patogenezы, profilaktyki i leczenia choroby zwyrodnieniowej stawu biodrowego,
 - przydatności alloplastyki stawu biodrowego w nowoczesnej chirurgii ortopedycznej,
 - patomechaniki i pooperacyjnego leczenia skolioz idiopatycznych,
 - leczenia operacyjnego pierwotnych złośliwych nowotworów kości,
 - nowych technik operacyjnych, w tym leczenia nawykowych zwicznień rzepki oraz czopowej osteotomii korekcyjnej w leczeniu biodra szpotawego u dzieci.
7. Profesor Marian Garlicki swoje bogate doświadczenie zawodowe oraz naukowe wykorzystał w pełni służąc pomocą specjalistyczną wielu tysiącom chorych.